

ÎNCHEIERE

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspunderea Limitată „Vildsat”, reprezentată de avocatul Pavel Cucu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Vildsat” către Societatea Răspundere Limitată ”Litanalex” cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020 prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Vildsat” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 noiembrie 2019,

c o n s t a t ă :

La 14 decembrie 2016, FPC ”Vildsat” S.R.L. s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. ”Litanalex”, concretizată ulterior prin care a solicitat încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 7101,54 lei pentru perioada 16.10.2016 - 16.04.2018 din suma de 21808,16, a cheltuielilor de judecată cu titlu de taxă de stat în sumă de 213 lei, în total 966 lei și 110 lei pentru alte cheltuieli de judecare a cauzei.

În motivarea acțiunii a menționat că, în baza contractului de transport internațional nr.840 din 30 septembrie 2016 încheiat cu S.R.L. ”Litanalex”, a transportat întreprinderii S.R.L. ”Peisaj Art”, materiale de construcții, recepționate de destinatar la 14 octombrie 2016, fără careva reclamații.

Deși potrivit contractului de transport serviciile prestate evaluate la suma de suma de 21808,16 lei urmau a fi achitate în ziua predării încărcăturii, plata a fost achitată la 18 aprilie 2018, adică după depunerea acțiunii în instanța de judecată, fapt ce le-a devenit cunoscut în ședința de judecată din 19 aprilie 2018.

Din vina pârâtului, autocamionul cu încărcătură a staționat 72 ore în zona de control vamal, fapt pentru care a fost calculată o penalitate în mărime de 150 dolari SUA.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 04 noiembrie 2019, cererea de chemare în judecată depusă de FPC "Vildsat" S.R.L, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, "VILDSAT" S.R.L. și-a executat obligația de transportare a mărfii.

Prin ordinul de plată nr.248 din 18 aprilie 2018 "LITANALEX,,S.R.L. a achitat plata pentru serviciile de transport internațional, conform facturii de plată din 14 octombrie 2016.

Cât privește pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere, instanța de judecată a reținut că, deși creditorul este în drept de a completa executarea necorespunzătoare cu obligația de a repara prejudiciul cauzat prin această neexecutare, acesta, poate cere despăgubiri pentru neexecutarea obligației doar după rezoluțiunea contractului, situație ce nu se atestă la caz.

Î.C.S."VILDSAT"S.R.L. a înaintat pretenția accesorie cu privire la încasarea dobânzii de întârziere după executarea de către "LITANALEX,,S.R.L. a obligației de plată.

Cu privire la pretenția privind încasarea penalității pentru staționarea transportului, instanța a conchis că, neexecutarea obligației de descărcare a mărfii în termen de 48 ore îi este imputabilă Î.C.S."VILDSAT" S.R.L.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 14 noiembrie 2019, FPC "Vildsat" S.R.L. a declarat apel solicitând, casarea hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 04 noiembrie 2019 și emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată concretizată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020, a fost respins apelul declarat de FPC "Vildsat" S.R.L. și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 04 noiembrie 2019.

La 09 decembrie 2020, FPC "Vildsat" S.R.L. reprezentată de avocatul Pavel Cucu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2020 solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel, fiind neobiectivă și neîntemeiată.

Examinând cauza instanțele de judecată greșit au aplicat cap. VII, art.624 Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019) deoarece acest capitol se referă la executarea stingere a obligației numai în cazul în care este efectuată în modul corespunzător, adică se referă la prevederile art.643,644,645-659 Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), dar nicidecum la caz.

Recurentul a indicat că, la transportarea mărfurilor a respectat prevederile Codul civil, a înaintat cerere prealabilă, somații, nefiind admisă nici o abatere.

În cadrul examinării apelului instanța nu a constatat și elucidat circumstanțe importante pentru soluționarea pricinii în fond, astfel fiind aplicate greșit normele de drept material și procedural. În opinia recurentului în mod eronat a fost respinsă acțiunea.

Astfel, atât hotărârea primei instanțe cât și decizia instanței de apel relevă o insuficiență analiză a probatoriului administrat în cauză ce a condus la reținerea unei

situații de fapt incorecte. Astfel, concluzia instanțelor investite cu judecarea fondului este neîntemeiată.

La 20 ianuarie 2020, FPC "Vildsat" S.R.L. reprezentată de avocatul Pavel Cucu a depus supliment la recurs menționând că, instanța de apel și motivat soluția de menținere a hotărârii primei instanțe precum că creditorul poate cere despăgubiri la obligații, însă reclamantul nu a solicitat careva despăgubiri, dar dobânzi de întârziere la obligațiile pecuniare prin prisma art. 619 Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019).

În contractul de transport nu a fost prevăzută clauza cu privire la dreptul de rezoluțiune, de aceea și nu a înaintat o astfel de cerere. Chiar dacă în contract nu a fost prevăzută rezoluțiunea, intimatul a fost somat de mai multe ori că transportatorul și-a îndeplinit obligațiunile contractuale.

Recurentul a indicat că, nu este de acord cu concluzia instanțele inferioare.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 09 septembrie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare, instanța de apel a expediat participanților la proces decizia motivată la 21 septembrie 2020, fiind recepționată la 09 octombrie 2020.

Cererea de recurs a fost declarată la 09 decembrie 2020, respectiv, în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 24 decembrie 2020, instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 04 ianuarie 2021, potrivit avizului de recepție (f.d. 20 Vol. II).

La 19 ianuarie 2021, S.R.L. „Peisaj-Art” a depus referință menționând că, atât instanța de fond cât și instanța de apel la examinarea acuzei au aplicat corect legea materială, iar recursul Societății cu Răspunderea Limitată „Vildsat”, reprezentată de avocatul Pavel Cucu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspunderea Limitată „Vildsat”, reprezentată de avocatul Pavel Cucu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspunderea Limitată „Vildsat”, reprezentată de avocatul Pavel Cucu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Nina Vascan

Victor Burduh